

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 242/2025
16.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића, Бранислава Босиљковића, Марине Милановић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., ..., чији је пуномоћник Миодраг Јањић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Вожд Карађорђе“ са седиштем у Београду, чији је законски заступник Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате трошкова превоза, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3164/24 од 19.09.2024. године, у седници одржаној 16.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3164/24 од 19.09.2024. године као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3164/24 од 19.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3164/24 од 19.09.2024. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Трећег основног суда у Београду П1 442/21 од 07.05.2024. године у ставовима првом, трећем и петом изреке, којима је делимично усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужили на име накнаде трошкова превоза за долазак и одлазак са рада, за период од 01.12.2020. године до 31.03.2021. године, исплати укупан износ од 13.100,00 динара, у појединачним месечним износима ближе наведеним у првом ставу изреке, са законском затезном каматом почев од доспећа сваког износа па до исплате и обавезана тужена да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 36.340,00 динара са законском затезном каматом, а одбијен је захтев тужене да се обавезе тужила да јој накнади трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/2011...18/2020 и 10/2023 – др. закон, у даљем тексту ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. овог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Предмет спора је исплата накнаде трошкова превоза тужиљи као раднику тужене у готовом новцу, према писаном захтеву којим је тужилца од тужене тражила такву исплату, уместо уплате на Бус плус картицу, а нижестепени судови су о тужбеном захтеву одлучили правилном применом материјалног права – одредаба Закона о раду и Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика.

Врховни суд је становишта да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, односно новог тумачења права, имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, као и начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева, с обзиром да су одлуке судова о основаности тужбеног захтева засноване на примени одговарајућих одредаба материјалног права.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спора, дозвољеност ревизије се цени према члану 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде за трошкове доласка на рад и повратка са рада поднета је суду 08.04.2021. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде је износ од 13.100,00 динара.

Како у спору из радног односа који се односи на потраживање у новцу, вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија тужене није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП, због чега је на основу члана 413. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Јелена Ивановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић